

Arrest

**nr. 179 848 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van 29 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2009 komt verzoekster België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 16 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 54 953 van 27 januari 2011 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 april 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 76 362 van 29 februari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 maart 2012 dienen verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 18 september 2012 dienen verzoekster en haar echtgenoot een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2012 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arresten van de Raad nr. 130 621 en nr. 130 620 van 30 september 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 28 januari 2013 wordt de beslissing van 5 november 2012 ingetrokken.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 18 september 2012, waarbij deze onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 106 196 van 1 juli 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13^{sexies}). Bij arresten van de Raad met nr. 108 446 en nr. 108 447 van 22 augustus 2013 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 mei 2013 dienen verzoekster en haar echtgenoot een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 hebben verzoekster en haar echtgenoot een vijfde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 augustus 2013 worden de beslissingen van 2 juli 2013 ingetrokken.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde, na vernietiging, een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 18 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 010 van 24 april 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde, na intrekking, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 4 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 012 van 24 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 september 2013 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van de Raad nr. 123 008 en nr. 123 011 van 24 april 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 november 2013 dienen verzoekster en haar echtgenoot een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2014 dienen verzoekster en haar echtgenoot een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 wordt beslist om de beslissing van 10 maart 2014 in te trekken.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014 onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 161 192 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 augustus 2014 dienen verzoekster en haar echtgenoot, en andere familieleden, een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden alle familieleden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 september 2014 dienen verzoekster en haar echtgenoot een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 augustus 2014 ongegrond wordt verklaard. De attesten van immatriculatie worden ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 161 194 van 2 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de echtgenoot van verzoekster. Bij arrest van de Raad nr. 161 195 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van verzoekster. Bij arrest van de Raad nr. 161 193 van 2 februari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 24 maart 2016 worden de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 ongegrond verklaard ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnr. 189 018.

Op 25 maart 2016 wordt de aanvraag van 15 april 2014 onontvankelijk verklaard ten aanzien van verzoekster.

Op 25 maart 2016 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder de rolnr. 189 015 en nr. 189 016.

Op 29 juni 2016 worden verzoekster en haar echtgenoot aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij aan verzoekster en haar echtgenoot bevelen worden gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het bevel genomen ten opzichte van verzoekster vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde tevens inreisverboden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot.

Het inreisverbod ten opzichte van verzoekster vormt de tweede bestreden beslissing.

“(…)

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)1960

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende, behalve een asielaanvraag, ook verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980)

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont met haar familie (man: S. M., zoon: S.S. (OV6550159), schoondochter S. A.(OV65SQ1&9) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Bovendien wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren Zij krijgt de kans om samen met haar man S. M. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie, De rest van de familie, zal aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, opgesloten worden in een FITT-woning, Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen. Mocht het niet lukken om de volledige familie samen te repatriëren, dan staat het betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen In het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...).”

Het beroep tot nietigverklaring van verzoekers echtgenoot gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) in zijn hoofde is gekend onder het rolnr. 191 682.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben elk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de bevelen genomen in hun hoofde. Bij arresten van de Raad nr. 171 265 en nr. 171 266 van 5 juli 2016 werden deze vorderingen verworpen.

Op 16 september 2016 worden verzoekster en haar echtgenoot gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (bijlage 13septies)

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoekster werd gerepatrieerd op 16 september 2016. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 juni 2016 is uitgevoerd door de repatriëring van verzoekster op 16 september 2016 en de zaak is bijgevolg zonder voorwerp, waardoor verzoekster niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang inzake het beroep tegen deze eerste bestreden beslissing.

Ter zitting stelt de advocaat van verzoekster dat zij wel nog getuigt van het rechtens vereiste belang, omdat de situatie van verzoekster verslechterd is, zij en haar echtgenoot hebben geen medicatie in Armenië, en omdat er nog drie lopende beroepen zijn bij de Raad (RvV nrs. X, X en X), die een impact kunnen hebben op het bestreden bevel.

Het beroep nr. 189 015 betreft het beroep van de echtgenoot van verzoekster tegen een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat van 25 maart 2016. Het beroep nr. 189 016 betreft het beroep van verzoekster tegen een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat van 25 maart 2016. Het beroep nr. 189 018 betreft het beroep van verzoekster en haar familieleden tegen de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van haar echtgenoot ongegrond worden verklaard. Verzoekster verduidelijkt in geen enkel opzicht hoe deze beroepen en hun afloop een zodanige invloed kunnen hebben zodat zij in deze stand van het geding nog steeds een belang zou hebben bij de vernietiging van het reeds uitgevoerde bestreden bevel van 29 juni 2016. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat verzoekster samen met haar echtgenoot werd gerepatrieerd.

Waar verzoekster stelt dat zij nog steeds een belang heeft omdat de medische toestand van haar en haar echtgenoot verslechterd is in Armenië, wordt erop gewezen dat dit eerder een uiteenzetting lijkt te zijn van het belang bij het inreisverbod waarbij haar gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden

zich naar België te begeven. In dit verband wordt erop gewezen dat het belang van verzoekster bij het inreisverbod niet wordt betwist en wordt aanvaard.

De uiteenzetting ter zitting doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang bij het beroep dat zonder voorwerp is geworden wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Het beroep is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in de synthesememorie volgende middelen aan tegen het inreisverbod:

“Wat de middelen betreft aangevoerd tegen de BIJLAGE 13 SEXIES –INREISVERBOD:

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende beslist heeft:

« wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd »

« De beslissing tot verwijdering van 29.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod »

Dat betrokkene volgende middelen wenst aan te halen tegen het INREISVERBOD van DIRE JAAR bij BIJLAGE 13 SEXIES ;

(stukken 3)

24)-op punt 24 stelt betrokkene (art. 74/11 § 1, tweede lid - omdat vroegere beslissing niet uitgevoerd werd):

Dat DVZ niet precies aangeeft welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, temeer gezien met deze onnauwkeurige en vage aanduiding van vroegere beslissing dan nog een uiterst lang inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd ;

dat de formulering van DVZ te vaag, dat bijgevolg deze reden niet rechtsgeldig kan aangenomen worden;

In het punt 25) hierna is er sprake van drie bevelen het grondgebied te verlaten (BGV) ontvangen op drie verschillende datums. Daarbij voegt DVZ : Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Dit brengt serieuze twijfel over welke beslissing het gaat, zodoende kan betrokkene geen preciese tegenargumenten aanhalen;

25)-op punt 25 stelt betrokkene (drie BGV: beslissingen niet uitgevoerd) ;

DVZ verwijst naar drie bevelen het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016 om dus niet enkel een BIJLAGE 13 Septies af te leveren doch ook om een INREISVERBOD van drie jaar op te leggen - conform de BIJLAGE 13 sexes, en DVZ zegt dan deze beslissingen niet uitgevoerd werden;

Dat zoals reeds in de middelen aangehaald in de vorige rubriek aangaande de BIJLAGE 13 SEPTIES namelijk in punt 2 — dat deze argumenten van betrokkene hier uitdrukkelijk hernomen worden, namelijk:

-dat na de twee eerste BGV werden Attesten van Immatriculatie afgeleverd, voor alle familieleden ;

-dat voor het derde BGV: er tijdig een beroep ingediend werd bij de Raad, beroep dat nog niet werd afgehandeld;

26)-op punt 26 stelt betrokkene (info van de Stad Izegem op 26.04.2016) :

Zoals reeds vermeld in punt 10-17 hiervoor;

27 - 28)-op de redenen in punten 27 en 28 van DVZ stelt betrokkene:

(indiening asielaanvraag en 9ter aanvragen, hardnekkigheid van verzoekster's echtgenoot inreisverbod van drie jaar, geen specifieke omstandigheid voor minder dan drie jaar);

18.

Het is een recht om een asielaanvraag in te dienen voornamelijk dat er ernstige elementen voorhanden waren: dat het de asielinstanties zelf waren die verzoekster's echtgenoot S.M. naar psycholoog/psychiater stuurden te wijten aan de in zijn verhaal aangehaalde gebeurtenissen met de oorlog in Karabach;

Zie attest psychologe van 08.07.2016 - bijlagen 17 -;

Wat de diverse aanvragen medische regularisatie volgens artikel 9ter betreft, dient dit gezien te worden in het verlengde van de asielaanvraag en werden deze ingediend te wijten aan wijzigende ernstige gezondheidsomstandigheden van S. M.;

Feit dat deze zelfs gerechtvaardigd waren is dat er op diverse tijdstippen ontvankelijkheidsbeslissingen genomen werden en dat diverse attesten immatriculatie afgeleverd werden aan betrokkene en leden van haar gezin;

Dat S.M. zich om reden van afwezigheid van medische zorgen, minstens ten tijde van de oorlog in regio Karabach zich niet heeft kunnen laten verzorgen, dat hij hier in België verzorgd werd, zijnde gedurende jaren ingediende medische en andere attesten van diverse artsen en klinieken hiervan het beste bewijs ; Het is erg kwetsend voor een erg zieke persoon de woorden hardnekkigheid te durven gebruiken, dat dit juist het bewijs is dat het medisch dossier zeer oppervlakkig werd bekeken door de arts van DVZ in zijn adviezen en dat DYZ een besluit neemt zonder analyse ad-hoc;

Nooit werd noch de huisarts noch de psychiater door de adviserende arts van DVZ gecontacteerd !

Dat hieruit te voorschijn komt dat als gevolg van de zogezegde hardnekkigheid van betrokkene een INREISVERBOD van driejaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole ;

Dat hierdoor DVZ zowel de te respecteren principes van de materiele als van de formele motivering naast zich legt (wet van 29 juli 1991) en van art. 62 wet van 15.12.1980 ;

Betrokkene is ervan overtuigd dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om in werkelijkheid geen enkel inreisverbod op te leggen: de humanitaire redenen om een 9ter aanvraag in te dienen en de eventuele verzoeken in geval van onontvankelijk- en ongegrondheid werden herhaaldelijk met bewijsmateriaal aangekaart ter gelegenheid ook van de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende verzoeken;

Dat bij gebruik van « hardnekkigheid » vergeten wordt dat betrokkene veel psychiatrische problemen heeft, dus een psychiatrisch ziektebeeld zou aan de basis liggen van een door DVZ uitgevaardigd INREISVERBOD van DRIE jaar — dat deze redenering uiterst schokkend is, ver van de werkelijkheid te zoeken is, bijgevolg dient dit INREISVERBOD om reden van totaal verkeerde en onjuiste motivering vernietigd te worden;

29)-op punt 29 van DVZ wenst betrokkene als volgt te antwoorden :

(betrokkene woont met zijn familie op hetzelfde adres);

(dat opschorting of opheffing van het inreisverbod kan gevraagd worden):

Betrokkene wenst voor dit punt te verwijzen naar de rubriek

« 3 .HET ERNSTIG EN MOEILIK TE HERSTELLEN NADEEL

1.Wat de aanhoudingsprocedure betreft

2.Wat de verslechtering van de gezondheidstoestand betreft »

opgenomen in pagina's 21 tot 23 van het bijgaand verzoekschrift voor schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daterend van 04 juli 2016 zijnde de bijlage 16 ;

(stukken 16)

Dat zoals in de middelen in het kader van de BIJLAGE 13 SEPTIES aangehaald hier een beslissing van INREISVERBOD van drie jaar genomen wordt om reden dat een vorige beslissing van bevel niet uitgevoerd werd, doch er wordt niet echt gepreciseerd om welk Bevel het zou gaan, van welke datum ;

Feit is dat twee BGV afgeleverd werden voor de afgifte van ATTESTEN VAN IMMATRICULATIE voor zowel S. L. als voor diens echtgenoot S. M. :

het betreft het Bevel van 20/12/2012 en dat van 03/10/2013 ;

Algemene motivatie zowel tegen de BIJLAGE 13 SEPTIES als tegen de BIJLAGE 13 SEXIES :

Dat na de uitgifte van die twee BGV (van 20/12/2012 en van 03/10/2013) werd betrokkene en haar gezin in het bezit gesteld van ATTESTEN van IMMATRICULATIE ;

Bij het bekomen van een tijdelijke machtiging tot verblijf, moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten minstens impliciet als ingetrokken worden beschouwd;

Inderdaad betrokkene en haar gezin hebben geen belang meer bij het aanvechten van deze bevelen;

Zie de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State op voorgaande pagina 10 :

(namelijk: Arresten RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625 - RvS 10 december 2015, nr. 233.201)

Dat ten andere de motivering van DVZ faalt gezien bij het bepalen van de duur van drie jaar geenszins rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval en dat volgens het artikel 74/11, § 1, tweede lid de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het minder dan drie jaar kan bedragen;

(zie arresten RvV nr 148.265 van 22 juni 2015 en RvS 26 juni 2014, nr. 126.318)

Dat wat het derde door DVZ aangehaalde Bevel betreft van 25/04/2016 : hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals in de rubriek der middelen aangaande de BIJLAGE 13 SEPTIES vermeldt en waarvan kopij in bijlagen (stukken 9 en 10)

dat hierop nog geen Arrest geveld werd, noch van schorsing noch van vernietiging, bijgevolg kan hierover nog geen definitieve rechtswerking aan gegeven worden, en zou dan ook geen bijkomend rechtshandeling gesteld kunnen worden op een niet-definitieve beslissing ;

Zodoende heeft DVZ een beslissing van INREISVERBOD van drie jaar genomen zich hoofdzakelijk baserend op drie Bevelen (BGV) welke momenteel geen rechtswerking zouden kunnen ressorteren : bijgevolg dient deze BIJLAGE 13 SEXIES vernietigd te worden;

Dat de middelen reeds aangehaald werden :

Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout:

Dat zowel de Bijlage 13 Septies als de Bijlage 13 Sexies, geen correcte en dus zeer onvolledige en subjectieve waargave geeft van de motieven welke het nemen van de beslissing zou kunnen rechtvaardigen;

20.

Dat deze BIJLAGEN te vroegtijdig uitgevaardigd werden : 't is te zeggen alvorens het eindresultaat af te wachten (de ARRESTEN van de RAAD) van diverse hangende beroepen bij de Raad, als gevolg van twee aangevochten beslissingen van DVZ, en welke betrekking hebben op de aangevochten beslissingen;

Geen correcte en volledige belangenafweging : er werd geen rekening gehouden met alle feitelijke gegevens en met alle naar recht gerechtvaardigde belangen van verzoekende partij;

Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de formele motivering van bestuurshandelingen (art. 1-3 wet van 29 juli 1991);

Schending van artikel 5 (recht op vrijheid en veiligheid) artikel 8 (recht op privé- en gezinsleven) en artikel 3 (onmenselijke en vernederende behandeling) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Geen rekening houden met het belang van het kind bij het nemen van een beslissing en het verrichten van een blijkbaar brutale aanhouding in aanwezigheid van minderjarig kind bij gebreke van enige afweging van de belangen van de diverse partijen;

Op grond van de reeds aangehaalde argumenten en stukken staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen schendt;

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn ;”

4.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het middelonderdeel aangaande het inreisverbod:

“Uit een lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt bovendien dat wel rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Er wordt immers gewezen op de ten aanzien van verzoekster genomen bevelen, de door haar opgestarte procedures, haar hardnekkigheid om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven en haar gezinsleven. Verder wordt aangegeven dat het verzoekster vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar vanuit haar herkomstland, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen.

Daaruit blijkt dat het bestuur weldegelijk rekening hield met de omstandigheden eigen aan haar specifieke situatie, zoals vereist bij artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Minstens maakt verzoekster niet duidelijk met welke elementen het bestuur geen rekening heeft gehouden. Verzoekster beperkt zich dienaangaande te betogen dat “zij ervan overtuigd is dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om in werkelijkheid geen enkel inreisverbod op te leggen.” Hieruit blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk ongegrond.”

Aangaande de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, antwoordde de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster betoogt verder dat de bevelen geen gunstig effect meer ressorteren, nu zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Hof van Justitie (C-601/15 PPU d.d. 15.02.2016):

“75. Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat

verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59)."

Het louter feit dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een A.I. doet de bevelen die ervoor werden afgeleverd niet uit het rechtsverkeer verdwijnen, doch schort ze slechts op totdat een beslissing in het kader van de aanvraag werd genomen. Het betoog als zou niet kunnen verwezen worden naar bepaalde bevelen, nu die uit het rechtsverkeer zouden zijn verdwenen faalt naar rechte.

De Raad oordeelde aangaande verzoeksters betoog in het arrest met nummer 171.266 van 5 juli 2016 als volgt:

"Voor zover zij verwijst naar de antecedenten met betrekking tot de door haar ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt, en al evenmin de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan een vreemdelingenwet wordt gegeven.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter geldt niet als verblijfstitel, heeft aldus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich onbeginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. De verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat het attest van immatriculatie werd teruggevraagd, zodat zij ook geen voorlopig verblijfsrecht kan doen gelden. In de mate overigens dat zij verwijst naar de beroepen die zij had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd geweigerd, werd door de Raad geen enkele keer het standpunt ingenomen van een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het louter feit dat tegen die beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontleenen om de stellen dat de thans bestreden beslissing prima facie onwettig is en dient te worden geschorst."

In de bestreden beslissing wordt vanzelfsprekend niet verwezen naar bevelen en beslissingen die werden ingetrokken, nu die niet meer in het rechtsverkeer aanwezig zijn, zodat verzoekster geen belang heeft bij die kritiek."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, en dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat zij hier verblijft met haar familie die ook illegaal op het grondgebied verblijft, dat zal worden getracht deze familieleden aan te treffen, dat de hele familie zich in het herkomstland kan verenigen, dat verzoekster vanuit het buitenland de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in

staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2.1. Verzoekster voert vooreerst aan dat niet wordt verduidelijkt welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat drie bevelen worden vermeld waaraan verzoekster in het verleden geen gevolg heeft gegeven:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat drie vroegere bevelen worden vermeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op deze vermelde data inderdaad bevelen werden gegeven aan verzoekster om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt welke vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

4.3.2.2. Vervolgens voert verzoekster aan dat na de eerste twee vermelde bevelen een attest van immatriculatie werd afgegeven, waardoor deze bevelen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd. Tegen het derde vermelde bevel heeft zij een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat nog hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 augustus 2014 ontvankelijk werd verklaard op 23 september 2014 en dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21 oktober 2014 werd de aanvraag van 12 augustus 2014 ongegrond verklaard en werd het attest van immatriculatie ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 161 194 van 2 februari 2016 werd het beroep tegen de beslissing van 21 oktober 2014 verworpen.

Het afleveren van een attest van immatriculatie op 23 september 2014 hield in dat verzoekster op dat ogenblik een - weliswaar tijdelijk en precair - verblijfsrecht kreeg en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Nu het toekennen van dergelijk verblijfsrecht haaks staat op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan dit dan ook niet anders geïnterpreteerd worden dan dat de verwerende partij de voorgaande bevelen van 20 december 2012 en 3 oktober 2013 impliciet doch zeker heeft ingetrokken (*cf.* RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Waar de verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Nederland) en de daarin opgenomen passage omtrent de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verwerende partij niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de huidige situatie kan toepassen. Immers betreft het te dezen geen asielaanvraag die ingediend wordt na een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod, maar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. De afgifte van een attest van immatriculatie na het opstarten van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kan niet worden vergeleken met het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit/inreisverbod reeds komt te vervallen. De verwerende partij kan derhalve *in casu* een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om haar standpunt

gericht tegen de impliciete intrekking van de bevelen van 20 december 2012 en 3 oktober 2013 kracht bij te zetten.

Wat het derde vermelde bevel om het grondgebied te verlaten betreft, met name dat van 25 april 2016, wordt het volgende opgemerkt. Het bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...) 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is dus niet vereist dat de betrokken vreemdeling reeds meerdere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Voor het opleggen van een inreisverbod in dit geval volstaat het dat de vreemdeling voorafgaandelijk geen gevolg gaf aan een welbepaalde verwijderingsbeslissing. Een verwijzing naar het bevel van 25 april 2016 volstaat bijgevolg.

Waar verzoekster aanvoert dat niet kan verwezen worden naar dit bevel omdat zij daartegen een beroep heeft ingediend dat nog hangende is bij de Raad, wordt opgemerkt dat in het arrest van de Raad nr. 171 266 van 5 juli 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd verworpen, het volgende werd overwogen:

“Waar de verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de hangende beroepen, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan de in de bestreden beslissing vermelde bevelen. Uit het loutere feit dat tegen beslissingen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is, kan de verzoekende partij geen dienstig argument ontleenen om te stellen dat de thans bestreden beslissing prima facie onwettig is en dient te worden geschorst.”

In navolging van deze overweging uit het arrest nr. 171 266 van 5 juli 2016 inzake verzoekster, stelt de Raad dat het ingediende beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2016 geen schorsende werking heeft overeenkomstig artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Hieraan wordt toegevoegd dat een administratieve rechtshandeling tot aan de eventuele vernietiging ervan geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (‘privilege du préalable’) zodat de gemachtigde hiernaar kon verwijzen bij het nemen van de bestreden beslissing.

In casu dient te worden aangenomen dat in de bestreden beslissing van 29 juni 2016 wordt verwezen naar een nog niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2016. Dit volstaat om toepassing te kunnen maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat dit motief steunt op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan wat dit motief betreft niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Vervolgens lijkt verzoekster het motief te bekritisieren waarom haar een termijn van drie jaar werd opgelegd. In dit verband benadrukt zij dat het een recht is om een asielaanvraag in te dienen, dat het de asielinstanties zelf zijn die haar echtgenoot ertoe hebben aangespoord om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in te dienen, dat het kwetsend is voor een zieke persoon om de woorden “hardnekkigheid” te horen gebruiken, dat er in het dossier tal van elementen aanwezig zijn om geen inreisverbod op te leggen (de 9ter-aanvragen), dat verzoeksters echtgenoot veel psychiatrische problemen heeft, dat de motivering voor de termijn van drie jaar schokkend en onjuist is. Verzoekster voegt hieraan toe dat er geen correcte en volledige belangenafweging is omdat geen rekening werd gehouden met alle feitelijke gegevens en alle gerechtvaardigde belangen van verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over de duur van het inreisverbod:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:
een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/12/2012, 03/10/2013 en op 25/04/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Izegem op 26/04/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende, behalve een asielaanvraag, ook verschillende aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de wet van 15/12/1980)

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont met haar familie (man: S. M., zoon: S.S. (OV6550159), schoondochter S. A.(OV65SQ1&9) en de drie minderjarige kinderen van de zoon) op hetzelfde adres. De hele familie is illegaal in het land. Bovendien wordt met het oog op repatriëring in een gesloten centrum opgesloten teneinde de repatriëring te kunnen organiseren. Zij krijgt de kans om samen met haar man S. M. terug te keren naar Armenië. De rest van de familie kon nog niet worden aangetroffen, de politie zal op 29/06/2016 en op 30/06/2016 nog proberen om de rest van de familie te arresteren. Mochten zij niet worden aangetroffen, dan zullen zij per brief een uitnodiging te krijgen om zich te melden bij de politie. De rest van de familie, zal aangezien er minderjarige kinderen aanwezig zijn, opgesloten worden in een FITT-woning. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De volledige familiale cel kan zich in het herkomstland terug verenigen indien zij dit wensen. Mocht het niet lukken om de volledige familie samen te repatriëren, dan staat het betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen. In het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Verzoekster stelt dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij een asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. In dit verband wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster inderdaad, behalve een asielaanvraag, verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag werd ingediend in 2009 en afgesloten werd in februari 2011. In de periode 2009 - 2014 hebben verzoekster en haar familieleden negen aanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de negende op een ogenblik dat de achtste aanvraag ontvankelijk was verklaard. Buiten de behandelingsduur van haar asielaanvraag en de periode waarin de achtste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard (minder dan één maand in de periode september - oktober 2014), verbleef verzoekster inderdaad op illegale wijze op het Belgisch grondgebied. Het steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding, noch is het *in casu* kennelijk onredelijk van de gemachtigde om erop te wijzen dat verzoekster een zekere hardnekkigheid aan de dag legde om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Waar verzoekster verwijst naar de gezondheidsproblemen van haar echtgenoot en zijn psychiatrische problemen, wordt erop gewezen dat haar echtgenoot geen verzoekende partij is in deze zaak en dat verzoekster een persoonlijk belang moet doen gelden bij huidig beroep.

Waar verzoekster aanvoert dat geen correcte en volledige belangenafweging gebeurde en dat geen rekening werd gehouden met alle feitelijke gegevens, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aangeeft met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, naast de reeds vermelde asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk, ook rekening werd gehouden met het familiaal leven van verzoekster in België en dat er een afweging wordt gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat in het geheel na aan te duiden met welke van haar belangen of elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster wijst ten slotte op het feit dat de belangen van het kind geschonden zijn *“bij het nemen van een beslissing en het verrichten van een blijkbaar brutale aanhouding in aanwezigheid van minderjarig kind”*. Er moet in dit verband worden opgemerkt dat verzoekster niet verduidelijkt in welk opzicht de belangen van haar kleinkinderen geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissing, met name het inreisverbod in haar hoofde en er wordt herhaald dat verzoekster de enige verzoekende partij is in deze zaak en dat zij eigen belangen moet doen gelden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat geheel de familie, dus ook de kleinkinderen, illegaal in het land is en dat deze familieleden nog niet konden worden aangetroffen maar dat ook zal getracht worden om de rest van de familie aan te treffen. De familie zal dus niet noodzakelijk van elkaar worden gescheiden. Wat betreft de manier waarop verzoekster werd aangetroffen en overgebracht naar het politiekantoor of het centrum, is de Raad niet bevoegd.

Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat verzoekster zich beperkt tot het aanhalen van deze bepalingen maar de schending ervan niet op concrete wijze uiteenzet. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat verzoekster in het verleden aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM kan meebrengen, nu al deze aanvragen werden behandeld en afgewezen door het bestuur, dat artikel 5 van het EVRM het verbod inhoudt van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding, zodat dit onderdeel van het middel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en dat in de bestreden beslissing een belangenafweging wordt gemaakt inzake artikel 8 van het EVRM, die verzoekster niet betwist.

4.3.4. Waar verzoekster in het middel verwijst naar pagina's in een ander verzoekschrift, met name het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 4 juli 2016, dat zij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, kan dit niet aangenomen worden. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 39/78 bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Voor de middelen kan niet zonder meer verwezen worden naar een eerder ingediend verzoekschrift. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET